

حسین رضایی، دبیر پیشین کنفدراسیون جهانی محصلین و دانشجویان ایرانی (اتحادیه ملی) از میان ما رفت

با کمال اندوه و تأثر از خبر درگذشت حسین رضایی، یکی از دبیران کنفدراسیون جهانی محصلین و دانشجویان ایرانی (اتحادیه ملی) آگاهی یافتیم. حسین رضایی یکی از دبیران کنفدراسیون جهانی محصلین و دانشجویان ایرانی بود که مورد احترام همگانی آزادیخواهان ایران قرار داشت.

حسین رضایی از همان اولین سال های جنبش دانشجویی به فعالیت در این جنبش، که مدتی بعد به تشکیل کنفدراسیون محصلین و دانشجویان ایرانی انجامید، شرکت جست. عشق و فعالیت او در مبارزات جنبش موجب شد که پس از مدتی به عضویت در هیئت دبیران فدراسیون دانشجویان ایرانی مقیم آلمان و پس از آن به عضویت هیئت دبیران کنفدراسیون جهانی محصلین و دانشجویان ایرانی (اتحادیه ملی) انتخاب گردد.

هنگامی که کنفدراسیون، در سال 1349، اعزام هیئتی به ایران برای رسیدگی به وضع زندانیان سیاسی را در دستور کار خود قرار داده بود و این کار را با همکاری سازمان عفو بین المللی، بخش اتریش، انجام می داد، حسین رضایی را همراه با دکتر هلدمن وکیل انسان دوست دادگستری آلمان به عنوان اعضای آن هیئت به ایران فرستاد.

پیش از آن هم رضایی یک بار از طرف کنفدراسیون به ایران سفر کرده بود. آن سفر برای ارسال کمک هایی بود که کنفدراسیون جهانی محصلین و دانشجویان ایرانی (اتحادیه ملی) برای زلزله زدگان خراسان گردآورده بود، و تحویل آنها به شخصیت هایی که به عنوان معتمد تعیین شده بودند (از جمله مهندس کاظم حسینی)، همراه با تعیین خواست های جنبش دانشجویی درباره ی چگونگی صرف آن کمک ها بود.

اما در سفر آخر برای رسیدگی به وضع زندانیان سیاسی، وی پس از انجام مأموریت خطرناکی که با آگاهی از عواقب آن به عهده گرفته بود، در آستانه ی بازگشت و هنگامی که به همراهی دکتر هلدمن به فرودگاه می رفت از طرف ساواک بازداشت گردید و به زندان روانه شد.

او در دادگاه شاه به اتهام واهی اقدام علیه امنیت کشور محکوم شد. زندان او هشت سال، یعنی تا پایان دیکتاتوری، بطول انجامید و در این دوران وی همه گونه فشار روحی و جسمی را تحمل کرد، و نه در برابر تهدید و نه در برابر تطمیع سر خم نکرد.

بطوری که خود وی چندی پیش در پیام کتبی به جشن پنجاهمین سالگرد پایه گذاری کنفدراسیون جهانی شرح داده بود، نخست وزیر شاه، امیر عباس هویدا، به منظور دورکردن وی از مبارزه علیه رژیم دیکتاتوری شاه، شخصاً به او پیشنهاد کرده بود تا یک پست وزارت در دولت او را بپذیرد. اما وی هوشمندانه و با متانت آن پیشنهاد مزورانه را رد کرده بود.

کسی که برای رسیدگی به وضع زندانیان سیاسی به ایران رفته بود هشت سال بعد خود نیز با آنان و بر روی شانه های مردم زندان را ترک کرد. اما او، همچون انسانی آزاده، با خصلت مردمی، علی رغم احترامی که به دلیل هشت سال پایداری در زندان رژیم زور و دیکتاتوری کسب کرده بود، هرگز فروتنی خود را از دست نداد.

با اینکه در زندان سالها با کسانی که پس از انقلاب به قدرت رسیدند هم بند و مأنوس شده بود و از طرف آنان مورد احترام قرار داشت هرگز در صدد کمترین استفاده ی سوئی از این مناسبات اجباری در جهت کسب موقعیت شخصی برنیامد.

او به مناسبت برگذاری پنجاهمین سالگرد تشکیل کنفدراسیون جهانی در ژانویه ی گذشته با ابراز مسرت از این بزرگداشت پیام پرشور و رزمنده ای خطاب به جلسه و همه ی اعضاء و هواداران کنفدراسیون ارسال داشته بود که در این اجلاس در میان شور و استقبال شدید قرائت شد. او در پیام خود بار دیگر بر وفاداری به آرمان های آزادیخواهانه ی جنبش دانشجویی تا کید ورزیده و از اینکه این آرمان ها هنوز در کشور تحقق نیافته با افسوس یاد کرده بود.

حسین رضایی انسانی بود صمیمی و پاکباز. او نمونه ی یک ایرانی آزاده بود که با زندگی خصوصی ساده و بی پیرایه، و مَدَنِشِی مردمی می توانست در برابر قدرتمندان با گردن افراخته بایستد اما در برابر دوستی و صمیمیت مظهر مهربانی و افتادگی بود.

ما درگذشت این ایرانی مبارز و آزاده و هم‌رزم دیرین و با وفا را به خانواده ی محترم وی، به همه ی یاران جنبش دانشجویی، و به ملت ایران تسلیت می گوئیم و در این ضایعه ی دردناک خود را در اندوه و

سوگ آنان شریک می دانیم.

اول تیرماه هزار و سیصد و نود و دو

مراسم تدفین او فردا (دوم تیرماه) برگزار خواهد شد.

دبیران پیشین

فریدون اعلم، فرامرز بیانی، حسن جداری، محمود راسخ افشار، محمود رفیع، خسرو شاکری، ناصر شیرازی، داود غلام آزاد، فریدون منتقمی، پرویز نعمان، بهمن نیرومند